

•••
Vervolg van blz. 9

9

Oasis: in geen honderd jaar. Of misschien toch. © photo news

9. OASIS

Wie? Ierse band rond de broers Liam en Noel Gallagher. Maakte tussen 1994 en 2008 zeven albums. Bekendste hits: 'Wonderwall' en 'Don't look back in anger'.

Goed idee? Op termijn misschien. Omdat Noel Gallagher nog altijd goeie songs schrijft maar geen geweldige podium-présence heeft, en omdat Liam Gallagher die wel heeft, maar de goeie songs mist. Kortom, de broers hebben elkaar nodig en zijn nog niet zo versleten dat er niets goeds meer kan van komen.

Kansen: 80%

De Gallaghers zijn pas vier jaar uit elkaar, dat is te kort om een reünie nu al maximaal lucratief te maken. Om dat te benadrukken spelen ze nu een spel van wederzijds *bashen*. 'Zolang we niet vet staan en kaal worden, blijft een reünie mogelijk', aldus Noel, die daarmee zijn initiële standpunt aanmerkelijk verzacht. 'Als The Stone Roses het kunnen, dan wij ook'. Liam speelt nu de booswicht: 'Wat mij betreft: fuck Oasis en fuck Noel Gallagher. De idee om op een podium te staan met die idioten en zijn dwaze maten! Ik breng een nieuwe plaat uit met Beady Eye, zeg.'

10. ABBA

Wie? Zweeds kwartet dat tussen 1973 en 1984 een stroom tophits op de wereld losliet. Bekendste songs: 'Dancing Queen' en 'Gimme Gimme Gimme'.

Goed idee? Helemaal niet. De Abba-erfenis werd gebouwd op de relaties tussen de leden, de modes van die tijd en gaf daar een tijdloze toets aan. Songschrijvers Bjorn Ulvaeus en Benny Anderson kunnen daar nooit meer naar terug. Al zouden hun melodieën een welgekomen kwaltiteitsinjectie kunnen zijn om de populaire 'Electronic Dance Music' wat op te vrolijken.

Kansen: 10%

Er is al heel veel geld geboden voor een reünie, maar met de jaren wordt die onwaarschijnlijker. Nu de musical *Mamma Mia* de songcatalogus nog eens extra getriggerd heeft en er een museum aankomt in Stockholm, is er ook geen nood aan. Bjorn Ulvaeus bevestigde onlangs nog maar eens dat het viertal nooit nog samen op een podium zal staan. Om te zingen, verduidelijkte hij. Om het museum te openen echter ...?

Wellicht ziet u ook iets in een comeback of reünie van: Velvet Underground, Stevie Wonder, Sepultura, The Jam, Pulp, Violent Femmes, Can, Beck, Cocteau Twins, Etoile de Dakar, Pavement en The Radio's.

10

ABBA: met de jaren onwaarschijnlijker. © rr

DE ARCHITECT

KOEN VAN SYNGHELE

IN EEN KLEIN STATIONNETJE

De houten nieuwbouw respecteert het karakter van het oude stationsgebouw. © Christophe Van Couteren

Een houten palissade wikkelt zich rond een kleine speeltuin. In een zelfde beweging schurkt een houten paviljoen zich tegen een oud stationsgebouwtje aan. Jarenlang stond het weg te rotten langs de spoorlijn Gent-Dampoort. Tot het Gentse stadsbedrijf AGSOB het onder handen liet nemen en er een nieuwe bestemming voor bedacht: een kinderdagverblijf. Gent groeit. Zoals vele Vlaamse steden. En dat betekent niet alleen meer huizen, maar ook meer voorzieningen zoals scholen. En kinderdagverblijven. Peutertuinen, met de nadruk op tuin. Omtuinen is een van de oudste menselijke manieren om kudde en kroost bij mekaar te houden en te behoeden voor de buitenwereld.

Met architectuur het jonge kwetsbare leven in het hart van een wijk plaatsen, het kan tellen als signaal

De houten palissade van het kinderdagverblijf De Bijendans heft de paradox op tussen afschermen en in de wereld staan. De halfopen, strak geritmeerde omheining van houten balken lijkt nu eens open dan gesloten, al naargelang van de invalshoek. Toch staat de tuin onmiskenbaar in de wereld. De baby's en peuters spelen en ontdekken hier niet achter de hoge muren, maar in de stad zelf. Het leven wordt voluit omarmd. Met architectuur het jonge kwetsbare leven in het hart van een wijk plaatsen en dat in volle post-Dutroux/De Geldertijdperk, het kan tellen als signaal. Naast een berm waarop treinen denderen en een stads-snelweg die het stadsweefsel aan flarden rijt. Door het kinderdagverblijf in het hart van zo'n zwaar belaste volkswijk te plaatsen, het met zorg te omkaderen en te huisvesten in een genereuze architectuur, demonstreren niet alleen de architecten, maar vooral de samenleving haar positieve levenskracht.

De jonge CH-architecten kregen deze opdracht toegewezen nadat ze een wedstrijd hadden gewonnen georganiseerd door het Gentse Stadsontwikkelingsbedrijf. De kracht van het ontwerp ligt in het feit dat het karakter van het oude station werd gerespecteerd. Waardig en herkenbaar, de baksteen fris wit geschilderd, staat het oude station in harmonie met de nieuwbouw.

Dit nieuwe paviljoenachtige gebouw omvat twee leefkamers die aandoen als grote, huishoudelijke woonkamers, een keuken en verzorgingshoek met aanpalend enkele slaapkamers. Deze houtbouw leunt aan tegen de achterkant van het oude station. Eigenlijk slaat het paviljoen zijn houten armen rond het bakstenen gebouw, zodat aan de zijkant de nieuwe toegang niet alleen onder een luifel beschutting vindt, maar ook uitgeeft op een nieuw buurtplein.

Hemels licht

De nieuwbouw heeft veel weg van de prairiehuizen van de Amerikaanse architect Frank Lloyd Wright. In de eerste plaats door de slappe helling van het dak maar ook door de grote oversteken die voor beschutting zorgen op de drempel tussen leefkamers en tuin. Maar wie het parcours kent van Nathalie Cruysweegs, een van de CH-architecten die jarenlang werkte bij Henk De Smet & Paul Vermeulen, zal in de nieuwe typologie van dit kinderdagverblijf ook hun de invloed én die van Venturi-Scott Brown voelen. Deze architecten verrijkten het modernisme in de jaren 1960-70 met het incorporeren van populaire architectuurvormen uit de Amerikaanse voorsteden. Nathalie Cruysweegs en Thierry Halsberghe van CH-architecten bedachten in Gent een warme variëteit, Scandinavisch aandoend door een speelse compositie van wit, frisse kleuren en hout. En hemels licht. Want de naad tussen oud en nieuw gebouw articuleren ze met bovenlicht waardoor de leefkamers in een weldadig daglicht baden.

Jammer dat de leefkamers een systeemplafond met tegels kregen. Akoestisch een goeie zaak maar ze doen afbreuk aan de ruimtelijke kwaliteit. Ook niet zo overtuigend is de indeling van het oude stationsgebouw. Weliswaar buiten gaaf gerestaureerd gaat de inrichting gebukt onder verbrokkeling door de vele kleine dienstruimtes. Zonde vooral van een trap die de vroegere straatdeur flagrant blokkeert en herleidt tot een decorstuk. Natuurlijk is de essentie van deze opdracht een aangenaam en functioneel kinderdagverblijf en niet het reddend van patrimonium. Toch laat architectuur zich niet graag herleiden tot een of/of-verhaal. Dit neemt niet weg dat de architectuur van het kinderdagverblijf De Bijendans haar rol waarmaakt als sociale condensator en als gangmaker voor een levenswaardige buurt.

Koen Van Synghele schrijft tweewekelijks over hedendaagse architectuur.